

Proloog

Ontwaken

Machtige draken suisden door de hemel. Hoewel de wind haast met orkaankracht in zijn gezicht blies, zat de ruiter zelfverzekerd op de nek van zijn geschubde, diepzwarte rijdier, dat hij kon bevelen met uitsluitend zijn wil. Esoterische kunsten hielden hem stevig op zijn plek, en de verrukking stuwde energie door elke vezel van zijn wezen terwijl de Drakenhorde uitreed op zoek naar veroveringen.

Nooit eerder in de lange geschiedenis van de Valheru was de gehele Drakenhorde verenigd opgestegen.

De gehele Horde, op één na. Duistere gevoelens sloegen snel om in woede. De wit met gouden ruiter was afwezig: Asschen-Sukar, de enige andersdenkende binnen de Horde.

Maar de afwezigheid van de vader-broer deed er niet toe. De Valheru hadden Dreeken-Korins oproep beantwoord en hij had zijn rechtmatige plaats als leider van de Drakenhorde ingenomen.

Hij keek naar de kolkende energie die in flitsen van ongelooflijk felle kleuren door de lucht boven de drakenrijders raasde. Draaikolken van kracht en scheuren in de structuur van ruimte en tijd veroorzaakten uitbarstingen van spectrums die onzichtbaar waren voor sterfelijke ogen, maar voor hem als Valheru waren ze onmiskenbaar.

Zijn blikveld verplaatste zich; herinneringen vervaagden terwijl andere bovenkwamen. Het was donker in de grot, de voormalige

machtszetel van de Heer der Tijgers. Hij had er geen last van, aangezien zijn zicht veel scherper was dan dat van een sterveling, maar hij miste de warmte van fakkels en... Waar waren zijn dienaren?

Toen hij probeerde zijn linkerarm op te tillen, trok er een pijn-scheut door zijn schouder. Hij had een dergelijke pijn al niet meer gevoeld sinds...

Beelden tuimelden door zijn hoofd terwijl herinneringen aan voorbije tijden herleefden.

Hij beleefde zijn allereerste ademteug en hoorde zijn hooghartige moeder op hem vitten terwijl haar dienaren hem wegdroegen. Elfenslaven brachten hem als pasgeborene naar een open plek in het warme, vochtige bos, en zonder enige genegenheid lieten ze hem op een groot rotsblok achter. Om te leven of sterven, op eigen kracht.

Hij herinnerde zich dat hij met zijn piepjonge zintuigen om zich heen had getast en een primitieve inschatting van mogelijke dreigingen en gevaar had gemaakt; hij had geen angst gevoeld, alleen een dringende behoefte. Zijn instincten kwamen naar boven toen hij ze nodig had, puttend uit voorouderlijke herinneringen die al sinds het begin van de schepping gedeeld werden. Het was een diep woud en hij bespeurde aan alle kanten vijanden. De gevaarlijkste, die zich nu verwijderden, waren van zijn eigen ras.

Valheru.

Een roedel goudkleurige jakhalzen liep met hun neuzen in de lucht snuffelend rond, op zoek naar de bron van het verlokkelijke spoor-tje geboortebloed. Al hun zintuigen stonden op scherp. Zodra de zon in het westen onderging, hadden ze hun hol verlaten om te gaan jagen.

Het kind voelde de roofdieren dichterbij komen, gelokt door de geur van het nieuwe leven, met de bedoeling om dat zo spoedig mogelijk weer te beëindigen. Hij tastte rond met zijn zintuigen en stuurde een golf van haat en woede naar de roedel.

De jakhalzen krompen ineen onder de mentale aanval en bleven staan. Maar toen kwamen ze met hun oren plat tegen hun kop toch voorzichtig naderbij, omdat hun honger het won van de angst.

Een andere aanwezigheid... vlakbij. Hij tastte ernaar en herkende het gigantische roofdier meteen. Maar deze keer ontdekte hij daar in plaats van woede een soort tevredenheid. Een warm, koesterend

gevoel dat vreemd was, maar tegelijkertijd onweerstaanbaar. Hij tastte ernaar en formuleerde een simpel bevel.

Kom.

De tijgerin sprong overeind, negeerde het klagelijke piepen van haar jongen en draafde de heuvel af naar het kleine wezen dat haar zo dwingend riep.

De jakhalzen naderden de neergelegde zuigeling voorzichtig, wetend dat het kind gevaarlijk was, maar gedreven door de behoefte aan voedsel. Ineens werd er een andere geur op de wind aangevoerd. De dieren bleven abrupt staan.

De enorme tijgerin stormde de open plek op, nam stelling in bij de zuigeling en brulde uitdagend.

De pasgeborene mocht dan een onbekende dreiging vormen, de tijger was bij deze roedeljagers maar al te bekend: een schepsel dat koste wat het kost vermeden moest worden. De jakhalzen draaiden zich om, kozen voor het leven en besloten elders te gaan jagen.

De tijgerin liet met een grauw haar kop zakken, maar de gedachte die van de zuigeling uitging was duidelijk: *Bescherm me.*

Een sterfelijk kind zou zijn bezweken als het was gegrepen en opgetild in de bek van een tijger, maar hij was geen sterfelijk kind; hij was Valheru, en zijn lichaamje was verre van kwetsbaar.

De grote kat keerde terug naar haar hol en legde de zuigeling naast haar eigen twee jongen, amper drie dagen oud en nog altijd met hun ogen dicht. Ze ging op haar zij liggen om ze te laten drinken en keek toe terwijl de kleine mens zijn handje uitstak en haar vacht vastgreep. Op de een of andere manier wist hij zich naar haar tepel te trekken, waar hij samen met haar eigen jongen begon te drinken.

Zijn ogen gingen open en hij haalde moeizaam adem. 'Ik ga dood,' fluisterde hij tegen niemand in het bijzonder.

Je wordt herboren, zei een stem van ver weg.

Hij was koortsig en zijn hele lichaam deed verschrikkelijk veel pijn. Het afzonderlijke steken van zijn verwonding viel in het niet bij de razende, gloeiende foltering waardoor hij werd verteerd. Elke vezel van zijn wezen wankelde op het randje van de dood, want alleen op die grens kon de transformatie worden voltooid. Hij probeerde zich te bewegen; tevergeefs. Het was al een beproeving om zijn ogen te

openen. Hij liet ze dichtzakken. De dood loerde op seconden afstand en lokte hem met de belofte van verlichting en rust.

Nu riep er iets anders naar hem: de dromen. Hij wist dat de dromen waanzin bevatten, maar ze waren levensecht en meeslepend, en ze vervulden hem met een gevoel van triomf en kracht. Hoezeer hij ook verlangde naar verlichting en rust, het bewustzijn binnen in de droom werd sterker. Het zong over macht en gezag, lust en verovering, bloed en overwinning.

De man die ooit Braden van Shamata was geweest, voelde zijn wilskracht tanen.

Hij herinnerde zich nog dat hij zich had aangesloten bij een groep huurlingen in het Dromendal en dat hij over de Eindeloze Zee naar verre landen was gezeild, waar de smokkel van wapens honderd keer lucratiever was dan thuis. Nog één laatste karavaan en hij zou genoeg goud hebben om met pensioen te gaan. Hij zou terugkeren naar het Dal als een bemiddeld man, een getalenteerde jonge leerling-wapensmid zoeken en een partnerschap aangaan. Niemand wist meer over de wapenhandel dan een huurling uit het Dal! Hij zou handelen aan beide kanten van het Dal en zijn goederen verkopen in de uitlopers van de Grijze Torens in het noorden, aan de donkere elfen en gnomen en helemaal in de Confederatie in het zuiden...

Zijn ambities vervaagden toen die oude identiteit plaatsmaakte voor de sterkere, gezagvollere identiteit.

De vage herinneringen van de huurling leken ineens zo kleinzielig. Nu kon hij zich herinneren hoe het voelde om zijn draak te bevelen, om zijn vijanden te vernietigen, om te copuleren met zijn soortgenoten als de paardrift hem in de greep kreeg. Nu wist hij dat hij een van de machtigste wezens op deze wereld was.

Hij was Valheru! Hij had geen keus: hij wendde zich af van de dood en omhelsde de droom.

Het is geen droom, fluisterde een verre stem die als de zijne klonk. Het is een ontwaken, Heer der Tijgers.

Tomas ontwaakte badend in het zweet en met een bonzend hart. Hij moest een paar keer met zijn ogen knippen voordat hij zijn omgeving herkende. Naast hem verroerde zijn vrouw zich even, maar ze werd niet wakker. Hij stond geruisloos op en liep naar het grote raam,

uitgehakt uit de stam van de reusachtige boom waarin hun woonruimte zich bevond. De zachte, altijd aanwezige gloed van Elvandar kwam de slaapkamer binnen toen hij het gordijn opzij schoof en uitkeek op het bos dat al het grootste deel van zijn lange leven zijn thuis was.

Die gloed tekende zijn lichaam af als een schets van schaduwen en glanspunten. Met spieren die nog altijd strak onder een jeugdige huid lagen, alleen ontsierd door enkele littekens van de strijd, was Tomas' uiterlijk al meer dan een eeuw ongewijzigd gebleven. Zelfs ongewapend behoorde hij tot de gevaarlijkste wezens op deze wereld, want zijn kracht ging veel verder dan spierkracht alleen: hij kwam voort uit de duistere energieën in het hart van een ras dat eeuwen geleden was verdwenen. De Valheru.

Een zachte hand raakte zijn rug aan; vertrouwd, vol genegenheid. De elfenkoningin sprak zachtjes: 'Wat is er, liefste?'

Tomas' blauwe ogen bleven naar de gloed van Elvandar staren, waar de meeste onderdanen van zijn echtgenote lagen te slapen. 'Alleen maar een droom,' antwoordde hij op gedempte toon.

Ze leunde tegen zijn rug en legde haar wang op zijn schouder. 'Je maakt je zorgen.'

Even zei hij niets. 'Het was maar een droom.'

Met een lichte zucht keerde ze terug naar hun bed en kroop onder de dekens. 'Probeer nog wat te slapen, Tomas,' zei ze.

Hij kon merken dat ze alweer indommelde toen hij terugging naar bed.

Lange tijd bleef hij stilliggen, zelfs toen de zon in het oosten opkwam en het buiten licht begon te worden. Deze droom was totaal anders dan alles wat hij had gekend sinds die tijd van waanzin, toen hij voor de eerste keer het wit met gouden pantser van een Drakenheerser had aangetrokken. Tomas was in die beginjaren gebukt gegaan onder een innerlijke worsteling, toen de mens en de Valheru binnen in hem streden om dominantie. Maar toen hij eenmaal de controle had gekregen en zijn menselijkheid had herwonnen, had hij liefde gevonden, zowel bij de vrouw die elke nacht naast hem sliep als diep in zijn eigen hart en ziel; en sindsdien was hij niet meer geplaagd door de waanzindromen.

Tot afgelopen nacht.

Hij had weer op de rug van de machtige Shuruga, de grootste van de gouden draken, boven de verloren stad Sar-Sargoth gevlogen. Maar deze keer had hij zijn aartsvijand gezien, rijdend op een reusachtige zwarte draak.

Dreeken-Korin.